

Margaret volt a sláger

Margaret Barron szerint a makói gyerekek csendesebbek, mint az amerikaiak

Rendhagyó zeneórárt tartott a makói Almási-iskola diákjainak a minap Margaret Barron. Az Egyesült Államokból érkezett énektanár elemezte a magyar és az amerikai himnusz, Gershwin-dallamokkal tanította a dzsesszt. Mint elmondta, neki azért volt nagy élmény magyar gyerekeket tanítani, mert Amerikában is Kodály Zoltán módszerével oktatják a muzsika alapjait.

Makóra látogatott Margaret Barron opera-énekes-énektanár, aki az Egyesült Államokból, közelebbről az Ohio állambeli Toledóból érkezett, hogy rendhagyó énekórárt tartson az Almási utcai általános iskola tanulóinak. Varjasi Gyulától, a Szegedi Tudományegyetem Juhász Gyula Tanárképző Főiskolai Kara Ének-Zene Tanszékének adjunktusától megtudtuk: a tanárnő két hetet tölt Magyarországon, Szegedre a kar invitálására érkezett, ám

Amerikában élő magyar ismerőseitől sok jót hallott a makói zeneoktatásról, ezért döntött úgy, hogy a Maros-parti kisvárosban is tart egy rendhagyó zeneórárt.

Az iskola énektermében gyűltek össze hét-főn a hetedikesek és nyolcadikosok, a tanárnő az amerikai zenéről beszélt nekik, és Gershwin-dallamokkal illusztrálta, hogy valójában miről is szól a dzsessz. Persze, nem maradt el hazánk és az USA nemzeti himnuszának elemzése sem, végül az amerikai muzsikára táncolt is az egyébként már nyugalmazott pedagógus – a gyermekekkel együtt.

– Nagyon kedvesek, érdeklődők és nyitottak a magyar gyerekek, bár kissé csendesebbek, hallgatagabbak, mint az amerikaiak – mondta Margaret. – A tengeren túl egyébként mi is Kodály módszerével tanítjuk a zene alapjaira a diákokat, de nálunk csak az elemi iskola éveiben kötelező a zene, a kö-

zépiskolában már a választható tárgyak közé sorolják. Szerencsére én az elemiben taníthattam több évtizeden keresztül klasszikus zenét, de a mi tantervünkben lehetőség van a szórakoztató zene oktatására is.

A tanárnő egyébként nagyon jól érezte magát Makón, hiszen az Almási-iskola tanárai megmutatták a város nevezetességeit, majd ebédre invitálták a Koronába.

– Nagyon szép volt, ahogy elénekelte az amerikai himnusz, és sok érdekes dolgot mondott az amerikai zenéről, szeretném, ha ilyen tanárunk is lenne a suliban. Tetszett, hogy nem volt túl szigorú, és még táncolhattunk is az osztályteremben az óra alatt – mondta el tapasztalatait a hetedikes Bogdán Zoltán. Osztálytársnője, Sajtos Szilvia még hozzátette: majd csak jövőre tanulják a dzsesszt, de a tanárnő kedvet csinált ehhez a muzsikához.

I. SZ.

Gion János – a kutató diákok aranyérmes mestere Segíti a tehetségeseket

Mestertanár Aranyéremmel tüntették ki Gion Jánost, a szegedi egyetem tanárképző főiskolai kar technika tanszékének docensét. A gépészmérnök-tanár 35 éve neveli-tereli a diákeit a tudományos kutatásra.

Az egykori Rózsa Ferenc – ma Csonka János – szakközépiskolában 1970-től húsz évig tanította a középiskolásokat Gion János.

– Huszonöt-harminc esztendővel ezelőtt általában negyven diák járt egy osztályba – emlékszik vissza pályája kezdetére az Országos Tudományos Diákköri Tanács által Mestertanár Aranyéremmel kitüntetett főiskolai docens. – Akkoriban a diákok azért jártak középiskolába, mert tanulni akartak és nem azért mert kötelező volt.

A gépészmérnök-tanár szakterülete slágernek számított, mivel abban az időben indult a Zsiguli-program, azaz megkezdődött a gépkocsik beáramlása Magyarországra – a Szovjetunióból. A szülők legnagyobb része autószerelőnek adta fiúgyerekeit, mert ebben a szakmában jól lehetett keresni. Az autót akkoriban aprólékos munkával javítani kellett – nem paneleket cseréltek belsejükben. Mindazonáltal Gion tanár úr középiskolás tankönyveiből – amit 1989-ben írt Gépjárművizsgálat-javítás címmel – kollégái még mai is tanítanak.

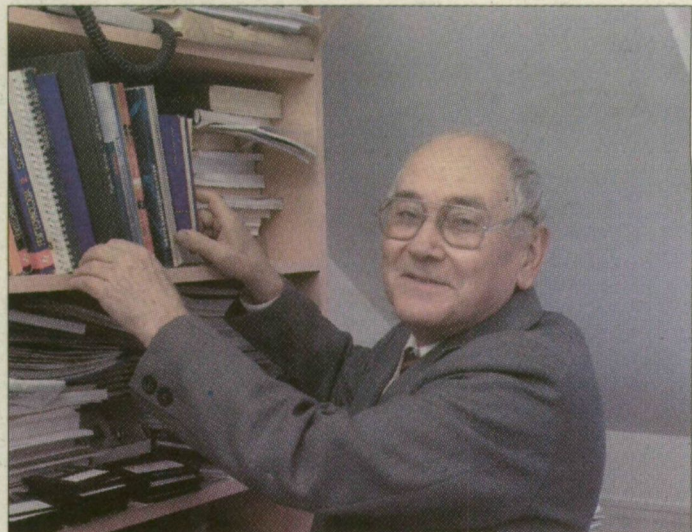
Mivel a nyolcvanas években szinte mindenkit beiskoláztak a „marxista-leninista esti egyetemre”, sorsát Gion János sem

kerülhette el. – Szerencsémre választhattam és a nyolc hónapos speciális kollégiumon a tudományos kutatás módszertanát sajátíthattam el neves egyetemi tanároktól. Ezzel újabb fordulatot vett tanári pályám: egyre jobban érdekelt a tudományos munka, a tehetséges gyerekek gondozása – meséli a Szegedi Tudományegyetem Juhász Gyula Tanárképző Főiskolai Kar technika tanszékének docense. Középiskolás tanári éve alatt az országos szakmai tanulmányi versenyen öt diákja első, nyolc második helyezést ért el és számtalan tanítványa került a legjobb tíz közé, ami egyetemi felvételt ért.

A tehetséges diákok kiválasztását, támogatását a főiskolán is folytatta, 1990-től azonnal bekapcsolódott a tudományos diákkörbe. Azóta tanszéki, intézményi és országos szinten szervezi a konferenciákat és nagy sikerrel készíti fel diákjait, akik közül többen első, illetve különdíjasok.

– Egyre nehezebb meggyőzni a hallgatókat, hogy vállalják a kutatással járó pluszmunkát. Jó, ha a tanszék százhatvan hallgatója közül tíz-tizenkettő belevág az aprólékos tudományos munkába – panaszkodik a nyugdíj előtt álló tanár, aki azt mondja: a legtöbb nappali hallgató dolgozik. A megélhetési problémák miatt sokan éjszaka is kénytelenek munkát vállalni, így pedig nehéz őket arra késztetni, hogy tudományos munkát végezzenek.

CS. G. L.

Gion János büszke a tankönyveire

Fotó: Gyenes Kálmán

MAGYAR NEMZETI BANK

A MAGYAR NEMZETI BANK BOCSÁNATOT KÉR
A KOMMUNIZMUS ÁLDOZATÁUL ESETT ALKALMAZOTTAITÓL

Az 1956-os forradalom 50. évfordulóján, 2006-ban a Magyar Nemzeti Bank szeretne megemlékezni egykori munkatársairól, akik 1945 és 1960 között politikai üldöztetést szenvedtek el. Ezek az emberi méltóságot, egzisztenciát és a szabadságot sértő lépések a bank nevében vagy a bankhoz fűződő munkaviszony kapcsán születtek.

KÉRJÜK AZ ÉRINTETT EGYKORI KOLLÉGÁKAT – VAGY EGYENES ÁGI LESZÁRMAZOTTAIKAT –, JELENTKEZZENEK A MAGYAR NEMZETI BANKNÁL, HOGY MÉLTÓ MÓDON, SZEMÉLYESEN IS BOCSÁNATOT KÉRHESSÜNK.

Tel.: +36 1 428 2752 info@mnbn.hu www.mnbn.hu

Féltengelyszerviz

Sivatagi utakon is vannak iszonyatos buktatók, mégse lehet látni oda kiteleptült autójavítókat. Azt hiszem, a biztos éhenhalásra fizetne be a tulaj. Még olyan se lenne, mint az alföldi homokbuckákon hajdan vegetáló Kutyakaparó csárda.

Vessen magára keresztet, aki mostanában autóval vág neki, hogy Szegedről elmenjen a Nyírség egyik csücskébe. Tokaj szőlővesszejével majdnem szembe. Számlálhatja, hány helyen állítják meg tárcsás bakterok, vagy gépesített villogók. Van, aki mérgében a csillagokat is képes lenne leszedni az égről, de olyan is van, akin erő van a bölc belátás. Ha azt akarjuk, hogy végre ne legyenek kocsit és utast táncoltató kátyúk, javítani kell. Aki azt is akarja, hogy a gyorsforgalmi utakon egyszer majd hamarabb érjünk oda, az meg azt mondja rá, legfőbb ideje. Az az istenvertesség mégis benne van a dologban, hogy minden éppen a mi utunkba esik.

Megy tehát a dolgozó vadonatúj kocsival, és araszol. Nem a sajátjával megy persze, mert neki ilyen nincs, de az is dolgozó, aki a kormánytól ül. Indulásnál abban maradnak, nem holmi tekerő útra mennek, ami, ugye, kilométerekben mérve jóval rövidebb lenne. Nem mennek Szolnoknak, onnan föl Tiszafüredig, aztán még egy kicsit tovább, mert az csak kóválygás lenne, irány inkább Debrecen, és onnan majd meglátjuk.

Mintha az ország összes jelzőtábláját, és a mögötte megbúvó kátyúját ide terelték volna. Aki itt el nem téved, az az erdőben is boldogul. Debrecen és Polgár között például háromszor állítottak meg bennünket, fejenként fél-fél óráig. Négy órát terveztünk az útra, már a hatodikát fogyasztottuk, amikor ránk telefonáltak a várakozók, várjanak-e még.

Ha még bírják türelemmel, várjanak meg bennünket.

Mondom, hepe hátn hupa, vigyázzon a nyelvére, aki leharapni nem akarja. Azt se számláltuk, hány épülő aluljáróban és fölüljárón mentünk át, tiszteletünk jeléül újabb idővesztéssel adóztunk valamennyinél. És akkor, nem tudom már hol, egyszer csak elénk bukkan egy kócerájféle hatalmas cégtáblája: Féltengelyszerviz. Így, egybeírva.

Ekkora humorérzéke lenne a szerelőnek? Vagy ekkora huzalma van a realitásokhoz? Ahol az út mellett már gomolyát és juhsajtot árulnak, nem sivatag az. Aranyat ér ott egy féltengely.

H. D.